

ВЪВЕДЕНИЕ

„Променени – истински истории в един реален свят“ е третата книга от поредицата „Променени“ – страхотни четива за младежи и подрастващи. Тя е и част от евангелската инициатива „Променени латино младежи“ за 2012 г. на Северноамериканската дивизия при Църквата на адвентистите от седмия ден. Но тази книга е малко по-различна от първите две в поредицата. Тук историите са посветени на ежедневните изкушения като секса, вината, срещите, семейството, загубата и вземането на решения, ако трябва да споменем само някои от важните теми. Всяка глава е написана с мисъл за вас.

Докато четете книгата, може да се отъждествите с една-две истории или може би познавате някой, който да го направи. Знаете как е, мнозина от нас преживяват нещо или просто така се случва в живота. Като млад човек, живеещ в днешния свят, вие се сблъсквате с различни неща – няма никакво съмнение в това. Понякога се налага да се справяте с предизвикателства, за които семейството и приятелите ви дори не подозират и животът несъмнено изглежда твърде труден. Именно в тези моменти – и чрез тях – можете истински да преживеете Бога.

Историите в тази книга посочват точно това. Книгата няма да ви предостави отговори на всичките ви въпроси, но ще ви вдъхне надежда и ще ви напомни, че има Бог, любящ и желаещ да ви промени. Защо? Защото ви обича безусловно. Той е Онзи, Който истински ви разбира. Създал ви е. Решил е да ви спаси. Вие сте Негово дете. Скъпоценни сте в Неговите очи.

Затова прочетете книгата, споделете книгата, говорете за книгата, но винаги помнете, че животът ви се променя от Бога, Който не се променя – Той променя вас. Променени ли сте?

Мани Круз,

*асоцииран директор на Младежки отдел към
Северноамериканската дивизия на ЦАСД*

ВСИЧКО ЗАПОЧВА ОТТУК, ЕСЕ!

Хосе Висенте Рохас

Нека ви кажа следното, когато започвате да четете тази книга: Всичко започва от тук, есе [латиноамер. – „човеке“, б. ред.].! След това Бог те променя по начини, които не можеш и да си представиш! Бог може и ще заплете живота ти по начини, надминаващи и най-смелите ти мечти, защото си Негов и Той те обича безусловно! А сега чуи за какво става дума.

Новак в гимназията

Запознах се с него в гимназията „Джони Перез“. Джони бе грубоватото момче от Фармърсвил – малко селскостопанско градче в централната долина на Калифорния. Въпреки че градчето му бе съвсем малко, и там сред младежите съществуваше проблем с бандите. Джони току-що бе завършил християнската гимназия „Монтерей Бей“ с випуск 1975. През лятото работеше, за да може да изплати сметката за образованието си.

Дълбоко уважавах Джони, защото бе известен като „Гущера“ – бандитското име, което си бе спечелил по улиците. Това даде на Джони правото да се появи в книгата ми. Той си бе проправил път към „ветерано“ – титла, присъждана на членовете на бандите, които вече нямаше какво да доказват, т.е. бяха утвърдени.

Онова, което най-много ме обезоръжаваше в Джони, бе неговият характер. Беше станал мил, любящ и се отнасяше с мен с пълно приемане и страхотно „чикано“ излъчване – и много приличаше на онова, което брат ми (Лил Боско) бе правил за мен.

Забелязах, че Джони проявява специален интерес към мен и отделяше част от времето си, за да си бъбрим. Винаги разговаряше с мен така, сякаш съм малкото му братче. В края на същото лято Джони си тръгна и се прибра у дома, докато аз останах и започнах новата учебна година.

Мълчаливото момче

Навърших 16 години през пролетта на тази учебна година и вече бях второкурсник. Като тийнейджър постоянно слушах, че младежите ставали все по-лоши и по-лоши, имаше и много истории, потвърждаващи това мнение и в медиите, и в обществото. Но аз все още бях един от онези „неутрални“ ученици в кампуса и ме кръстиха „най-мълчаливият човек“ сред второкурсниците. Бях познат като срамежливко, но не защото това бе вярно, просто бях притеснен от живота и не знаех как да си намеря мястото в него.

Оттук започва, есе!

Една особено топла неделна сутрин след закуска, докато се връщах към общежитието, където живеех, си мислех само за китари и исках да стигна до стаята си колкото се може по-бързо. Изведнъж чух звуците на хиляди птици. Погледнах нагоре към небето – подобен на кошер облак шумни мигриращи птици се движеше из кампуса. За миг замръзнах, без да мога да отделя очите си от тях. След това усетих лекичко потупване по рамото. Беше Джони Перез.

Джони бе дошъл да посети кампуса за уикенда и идваше да ме потърси, за да си побъбрим. Докато стояхме заедно и гледахме птиците, той заговори за своята опитност с Христос. Джони не бе изтънчен според традиционните разбирания, но животът му говореше за изтънчеността на Светия Дух дълбоко в душата му. Цяла сутрин говорихме за онова, което Бог бе направил в живота му, откакто той напълно се бе предал на Исус.

И тогава настъпи моментът, когато Джони се обърна към мен и каза:

– От тук започва, есе!

Слушах притихнал, а той ме покани да се присъединя към него и да посветя живота си на Христос. Инстинктивно му напомних, че вече съм кръстен и Джони се съгласи, че кръщението ми е било важна стъпка. Информира ме, че сега мога да продължа напред с посвещение живота си на Бога. Джони добави, че ако искам да се занимавам с истинско служене и да мога да споделя нещо реално, всичко трябва да започне с това най-основно от всички посвещения, посвещението на самия живот на Бога – нещо, което боговдъхновените писатели наричат „обръщане“. Насочихме се към общежитието и отидохме в моята стая.

Завинаги ще пазя в сърцето си спомена за този ден, когато коленичихме на пода в стая 232 на най-горната зала в южното крило на момчешкото общежитие. Джони и аз се помолихме с молитва, която с простотата си предизвика най-дълбокото ми посвещение през целия живот. През онзи пролетен ден на 1976 г Исус стана мой Господ и Спасител.

Едно по-високо призвание

Това свидетелство е мое; то е като много други истории, които ни се разказват като доказателство за Божията сила да променя живота на хората. Но аз онемявам като си помисля какво направи за мен това преживяване в Христос. Предаването на живота ми на Исус е нещо, за което бях слушал дълго време. Мислех си, че посвещението на Христос е просто посвещение на убеждения и поведение. Но скоро установих, че Исус е опитността на цял един живот, а това повлиява не само живота ни, но и живота на другите около нас. От този ден нататък научих, че да се живее за Исус означава Той да бъде споделян, както никога до този момент.

Когато се предадете на Бога, се случва нещо могъщо. Вие се свързвате с Бога на вселената! Господ ще започне да използва живота ви, за да благославя другите. Това невероятно преживяване се дължи не на факта какво знаете, а кого познавате! Апостолът пише в Библията: „Христос в мен, надеждата на славата!“ Той казва истината, защото животът ви се превръща във вест за другите. Бог взема дарбите ви и ги умножава. Започвате да служите на обществото така, както служите на Бога и точно това се случи с мен.

Моята първа проповед

Точно в седмицата, когато предадох живота си на Христос, бях поканен да се присъединя към ученическа група, която изнасяше програми по църквите от името на училището. Един ден, малко след това, докато групата ни посещаваше Църквата на адвентистите от седмия ден в Селма, Калифорния, програмата ни свърши рано. Пасторът изведнъж осъзна, че му остава още половин незапълнен час до края на богослужението! След неловко мълчание, той, оглеждайки първия ред от нервни ученици, покани именно мен да се кача и да довърша програмата! И прошепна в ухото ми:

– Момчета, вие свършихте половин час по-рано. Сега ще трябва да се качите на амвона и да проповядвате!

Бях втрещен. Коленете ми се разтрепериха от страх. Заболя ме стомахът. Поколебах се цели седем секунди – твърде дълго време, когато ви е страх! После се качих на амвона и проповядвах за последните сцени на кръста на Христос. Описанието на страданията на нашия Спасител в тази неподготвена проповед понякога видимо разтърсваше присъстващите. Хората очевидно се чувстваха неловко почти буквално да виждат как Исус умира пред тях чрез моя описателен език. Нямах начин професионално да придам по-приемлив вид на наказанието, понесено от Христос за греховете ни.

Сега, в ретроспекция, си давам сметка, колко безцеремонна и обикновена е била тази проповед. Но от същия ден нататък продължих съзнателно да говоря на хората за кръста на Исус в проповедите си, независимо каква е темата. Това се случи дълго преди да знам, че един ден ще уча за проповедник. На 16-годишна възраст изнесох първата си официална проповед. Но до края на деня ми се гадеше от сценичната треска.

Призован за служене

Само два месеца по-късно, с наближаване на лятото, бях поканен от един литературен евангелизатор на име Дейвид Люис да участвам в програмата „Обществен поход против наркотици-

те“ в град Сан Франциско. Въпреки че бях само на 16, родителите ми позволиха да се включа в екипа, далеч от дома. Работехме направо по улиците на града и минавахме от врата на врата, разнасяйки вестта за свободен от наркотици живот в името на Исус.

През това лято бе първият ми сблъсък с живота на възрастните. Приятелите ми твърдят, че от този момент нататък истински съм се променил. Видях, че има един огромен свят от хора, които анонимно умират в греховете си. Но всеки един от хората, живеещи в градовете по света, е прекрасно човешко същество, нуждаещо се от някой, който да го обича. Живеещите в гетата, непочтително наричани от някои изметта на света, са души, за чието спасение Христос доброволно е отдал живота Си.

Това преживяване дълбоко повлия на интензивността на възгледа ми за живота и на ревността ми за служенето. Времето, прекарано с екипа на Дейвид в Сан Франциско, ме тласна към едно християнство, постоянно стремящо се да направи нещата в обществото осъществими. Нещо повече, Господ ме научи да бъда верен в простичките задачи, за да служа на другите.

Страхотни божествени срещи

Една сутрин на закуска в испанската църква, в която живеях със съквартиранта ми, иззвъня телефонът. Обаждането бе от Медицинския център на Калифорнийския университет от другата страна на Сан Франциско. Една медицинска сестра на другия край на линията каза, че на някаква пациентка ѝ предстои сериозна операция. Пациентката била адвентистка от седмия ден и не била от този район. Надявала се някой адвентен пастор да я посети преди операцията на следващия ден.

Отговорих, че пасторът на нашата църква не говори английски и че за нея би било по-добре да я посети пастор от англо-говоряща църква. След като дадохме номера на църква „Табернакул“ в Сан Франциско, двамата със съквартиранта ми приключихме закуската си и се подготвихме за дейностите през деня по улиците на града.

През онази сутрин бързо дочетох и любимата си книга. Оза-

главена „Полеви наръчник за оцеляване в дивата природа“, книгата представляваше вдъхновяваща колекция от идеи за живот на открито дори и в най-суровите условия. Толкова много харесвах книгата, че я бях дал да ѝ направят твърди корици веднага, след като я купих. Взех я със себе си в колата и отпътувахме за онзи район на Сан Франциско, в който щяхме да работим през деня.

Същата вечер, след като оставихме и последния член на екипа, двамата със съквартирanta ми отидохме в закусвалнята на ъгъла на Пазарна и Седма улици. Вече беше 23:30 и ние седяхме тихо на масата.

Внезапно, по едно и също време и двамата осъзнахме: с абсолютна увереност възкликнахме, че никой не е посетил жената в болницата през онзи ден! Нито той, нито аз можехме да кажем как сме разбрали това, но го знаехме. Просто почувствахме със сигурност, че от болницата не са успели да се свържат с някой, който да отиде и да посети жената, а на следващата сутрин ѝ предстоеше сериозна операция.

На бърза ръка взехме храната си и хукнахме към колата. Преминването от единия край на Сан Франциско до другия си беше истинско приключение. Когато изкачвате много хълмчета, доминиращи в пейзажа, често трябва да спирате на склоновете, които изглеждат по-скоро като стена, отколкото като улица. Най-накрая стигнахме до болницата и паркирахме на една пресечка разстояние, защото трудно можехме да си намерим място на паркинга дори в този късен час.

Болницата е огромен комплекс с много отделения и етажи за пациенти. Но съвсем уверено отидохме направо на деветия етаж. Когато излязохме от асансьора, видяхме дълъг, тъмен коридор. Може би на тридесет метра пред нас малка светлинка осветляваше мястото пред сестринския кабинет. Две разтревожени лица внимателно надникнаха към нас, докато вървахме по коридора. Гумените подметки на джапанките на съквартирanta ми шляпаха по пода, а дънестите ни гащи подхождаха на дългите ни до раменете коси. Силуетите ни истински изплашиха сестрите по това

време през нощта.

Те искаха да се обаждат на охраната, но беше твърде късно. Вече стояхме пред тях и усмихнато ги молехме за услуга. Заявих, че сме представители на Църквата на адвентистите от седмия ден и сме дошли на посещение на пациентка, която трябва да бъде оперирана след няколко часа. Сестрата ни напомни, че посещенията са приключили преди повече от четири часа. Настоявахме, че нашето посещение е пасторско и наистина трябва да се видим с пациентката. Едната от сестрите най-после каза:

– Ами, това никак не ми харесва, обаче последвайте ме и ще ви заведа при нея.

Тръгнахме по коридора към една стая. Сестрата отвори вратата и ни пусна да влезем. С изумление установихме, че наистина никой не бе посетил болната. Когато влязохме в стаята, бе точно полунощ. Нощното осветление осигуряваше достатъчно светлина, за да видим жена, седнала в леглото си и обляна в сълзи. Жената възкликна:

– Не ми казвайте, че сте адвентисти!

Усмигнахме се и казахме, че сме такива. Тя заяви:

– Почти се бях отказала, а Господ е знаел какво ще направи. Точно в полунощ Той ми изпрати две хипита-адвентисти, които да ме успокоят.

Бях чел за такива моменти по книгите – един от онези чудодейни мигове в живота на християнина, когато Бог посреща нечий нужди чрез Своите чада. Почти веднага заговорихме на един език, а жената ни разказа как е стигнала до това положение в болницата. Заяви, че сега вече е готова за операцията, тъй като Бог ни е изпратил при нея.

След това започна да се моли и благодари на Бога за чудото на служенето. Чудо, показващо, че Бог се грижи и че няма да ни изостави. Ние бяхме отишли да ѝ послужим, но вместо това, тя послужи на нас. През онова лято научих същността на служенето: *даром сте приели и даром давайте.*

След молитвата жената каза:

– Казвам се Катрин Гийъринг. Чели ли сте моята книга „Полеви

наръчник за оцеляване в дивата природа"?

Сигурно челюстта ми е увиснала до пода! Това бе любимата ми книга! Книгата, която бях дочел същата сутрин! Прекарахме следващия час, празнувайки факта, че Бог показва любовта Си, като събира заедно Своите чада. Връщайки се с колата през целия град онази нощ, аз държах в ръцете си книгата на Катрин, знаейки, че сме извършили Божията воля в служенето през онзи ден. Операцията на Катрин Гийъринг на следващия ден мина много успешно.

Развихрени, за да служим на другите

Когато се върнах в училище в края на това лято, аз бях нов човек. Онова, което Бог направи в мен в Сан Франциско, бе да ме освободи от ограниченията, които сам си бях поставял в живота през годините. Всички ние притежаваме дарби, потискани поради различни проблеми, през които сме преминали. Бог може да преодолее тяхната хватка, а ние можем да преживеем по-пълно разбиране на това колко много благословения Той ни е дал, докато ги използваме, за да благославяме другите в Неговото име.

Веднага след като започна учебната година, моите родители ме изненадаха и ми подариха нова китара. По чуден начин бяха получили сума пари, която използваха, за да ми купят 12-струнна бразилска китара. Смятах, че ако наистина съм развил служене, те трябва да ми помогнат, за да успея. С тази китара Джани Кравиола свиреше на безброй хиляди хора по света през следващите петнадесет години – винаги, когато изнасях проповед.

Само три години по-късно настъпи денят, когато станах пастор и след още две години – младежки ръководител и евангелизатор. Дори настъпи времето (няколко години по-късно), когато работих с Президента на Съединените Щати.

Никога не можете да си представите какви промени има намерение да осъществи Бог в живота ви, но ще ги откриете, когато Му предадете живота си.

Често си мисля за деня на онези реещи се птички над кампуса в гимназията и винаги пазя топли спомени за онзи слънчев ден,

когато бях на 16. Тогава едва ли съм осъзнавал, че предавайки живота си на Исус, ще се задейства истинска лавина – лавина от израстване и промени в живота ми. Благодарен съм на моя приятел Джони Перез, който бе верен и настойчив, докато не видях светлината пред себе си. Джони ме накара да осъзная силата на личния Бог. Промених се от „мълчаливия“ ученик в кампуса в ученик с отношение, отношението на Исус. От тук започва, есе...

Хосе Висенте Рохас служи като Директор на Доброволческото Служене в Северноамериканската Дивизия. Изключителен музикант, Хосе записва дискове, но той е и автор и страстен проповедник на Словото. Хосе е Доктор Хонорис Кауза от адвентния университет "Саутуестърн", има и бакалавърска и магистърска степен по религия от университета "Лома Линда." Той и съпругата му Рутти имат четири деца: Вероника, Ангелика, Габриел и Мария.